

Haina face pe om?

Proaspăt ajunsă acasă, fata îi spuse cu năduf tatălui său, părintele Ioan:

– M-am săturat de uniforma asta, mi-aș dori ca măcar din când în când să nu fim obligați să venim cu toții îmbrăcați cu aceeași ținută. Copiii de la clasele mai mari ne tot întreabă pe mine și pe colega mea de bancă dacă suntem gemene.

– Ar trebui să fi înțeleș până acum că nu se cuvine ca, nici la școală și nici pe stradă, să facem paradă de hainele noastre. Altceva ar trebui să conteze înaintea oamenilor și cu siguranță altceva așteaptă Dumnezeu de la fiecare dintre noi.

– Dar nu-mi spuneai tu mereu că *haina nu-l face pe om*?!

– Așa și este, dar adeseori haina vorbește despre *inima* aceluia. De exemplu, cât de mândri s-au simțit toți românii văzând gimnastele noastre pe podiumul mondial, purtând pe echipament tricolorul nostru. Sau cât de frumoși erau militarii la parada de ziua națională. Dar oare polițiștii în uniformele lor nu inspiră respect? Și cât de multe nu impune haina preoțească celui ce o poartă...

– Asta ar însemna să port toată ziua uniformă? Și la școală și la joacă?
– Cu siguranță că ar trebui să porți *uniforma de bun creștin*, haina buneicuviențe, a respectului față de tine însuși și față de aproapele.

– Cum adică?

– Adică să încerci să nu impresionezi pe ceilalți prin imaginea exterioară, prin ceva trecător, prin ceva ce cu doi bani ar putea cumpăra oricine. Asta nu presupune ca toți oamenii să se îmbrace la fel, ci doar că toți creștinii ar trebui să păstreze neîntinată haina cea luminoasă a Sfântului Botez. Care este acea haină ne spune Sfântul Apostol Pavel: „*lar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția*” (Galateni 5, 22). Toate darurile acestea ale Lui Dumnezeu pentru noi sunt ceea ce ar trebui noi să căutăm. Dacă doar unul dintre aceste daruri îl câștigăm, nu vom mai simți în nici un fel nevoia de a ne împopoțona cu tot soiul de haine, pantofi, bijuterii...

– Asta a fost valabil doar în alte vremuri, acum nu prea se mai poate așa ceva.

– Îl știi bine pe prietenul nostru, părintele Iustin. Acum câțiva ani, când era elev la unul dintre cele mai bune licee din oraș, avea drept colegi pe fiii unor oameni mai înstăriți, care gândeau și ei că frumusețea stă în haine, bani și altele asemenea. Iustin însă avea cu totul alte preocupări și prin felul său de a fi a reușit să îi câștige și pe ceilalți. În loc să se îmbrace și el ca toți ceilalți, ei au început să meargă pe munte ca și el, au încercat să cânte la chitară precum cânta și el, dar mai ales mulți dintre ei au început să meargă la Biserică așa cum îl vedeau că o făcea adesea. Și știi că unii dintre ei participă acum la slujbă la noi la biserică, alții la mănăstire sau la alte biserici din oraș, deși părintele a plecat de atâția ani într-o altă mănăstire.

– Oare așa putea să fac și eu așa ceva?

– Chiar cele ce ni se par nouă a fi cu neputință, devin posibile cu ajutorul lui Dumnezeu. Dacă ai să-i ceri ajutorul, atunci toate cele bune vor fi cu putință.

– Adică să mă rog să îmi dea puterea să schimb pe alții în bine?

– Nu, ci să îți dea puterea să te schimbi tu însăși în bine, și atunci vei fi pildă de bună purtare înaintea oamenilor și înaintea lui Dumnezeu.

– Sărut-mâna, dragă tată!